

Chuyện của Thuận

Đăng Xuân Xuyên

Thuận bằng tuổi tôi, học cùng tới cấp 3 nhưng chỉ chơi thân với nhau mấy năm cấp I. Về vai vế họ hàng thì tôi gọi Thuận là cậu xưng cháu, họ cũng xa xa rồi, cỡ nếu Thuận là con gái có yêu đương với tôi thì trong họ cũng không ai phản đối. Nhà tôi ở xóm Chùa, đầu làng, còn nhà Thuận ở giữa làng, đi bộ đến nhà nhau chắc chỉ hết mười, mười lăm phút. Ngày học cấp I, Thuận hay rủ tôi vào nhà chơi, cứ gọi tôi là anh xưng em, tình cảm lắm, mà Thuận toàn khen tôi đẹp trai học giỏi rồi đợi lúc tôi phồng mũi vì được khen là Thuận nhẹ nhàng dúi vào tay tôi con dao để bấm bèo, cái chổi để quét nhà, quét bếp... Thuận khôn lắm, chả ngây ngô như tôi, như thằng Chủ, thằng Oanh,... Rõ ràng Thuận cao hơn tôi, trắng hơn tôi, đẹp trai hơn tôi, nếu chấm điểm, Thuận xứng đáng điểm 10, còn tôi chiều cổ thì may ra được 5 điểm, vậy mà Thuận luôn nắm tay tôi, chớp chớp mắt nhìn tôi rồi thủ thỉ:

- Xuân ơi, ước gì em đẹp trai như anh, sau này em sẽ làm cho khỏi đũa con gái phải có con với em...
Chả bao giờ Thuận gọi tôi là Xuyên, toàn gọi tên khai sinh của tôi là Xuân vì Thuận biết tôi không thích cái tên Xuyên, cái tên dễ nhầm sang tên con gái.

Thuận hay dỗi và giận dai lắm. Một bận, hồi học cấp 2, Oanh lỡ tay đánh vỡ con lợn đất của Thuận mà Thuận ê a khóc hơn hai tuần, rồi cạch mặt không nói chuyện với Oanh đến mấy tháng. Gặp nhau, Thuận cứ bĩu môi chê Oanh là thằng hậu đậu, chả có ai thêm chơi. Bận khác, Chủ buột miệng kể Thuận đêm ngủ vẫn còn tè dầm thế là 4 tháng liền mặt cứ xị ra khi gặp Chủ, giảng hòa thế nào Thuận cũng không chịu, cứ một mực: *"Sao anh Xuân toàn bênh thằng Chủ thế? Anh Xuân thử đặt là Thuận liệu có chịu được không? Chỉ là tè dầm thôi chứ to tát gì đâu mà cứ đem bêu nhau..."*

Bận nữa, cái Kim bị mụn mọc ở má, hễ gặp là Thuận đưa tay xoa xoa má Kim lâu lắm, giọng cứ xót xa như mụn đầy mọc trên má Thuận. Chủ bảo Thuận chỉ lợi dụng cơ hội để "dê" Kim chứ thương xót gì. Thuận máng Chủ là xấu tính, bệnh hoạn, suy đồi về tư tưởng rồi cạch mặt Chủ đến nửa năm.

Giận dai, dỗi lâu là thế nhưng không phải chuyện gì Thuận cũng giận lâu dỗi dai, còn tùy chuyện, tùy người mà Thuận linh hoạt điều chỉnh. Có bận Thuận giận tím mặt vì Chủ cứ ông ổng trước mặt Kim rằng tối hôm kia Thuận tè dầm, tối hôm qua Thuận sợ ma ị ra quần... Vậy mà sớm hôm sau Thuận đến nhà ngọt ngào bảo Chủ nói với mọi người vì ghét Thuận mới bịa chuyện như thế... Thuận hứa sẽ dạy Chủ cách cầm tay con gái thoải mái mà không mang bầu, sẽ giới thiệu Chủ vào hội "Hạt Giống Đỏ", sau này tha hồ Chủ thăng tiến... Sau đó Thuận đến tìm tôi thủ thỉ:

- Anh Xuân còn tin Chủ nữa không? Còn bĩu môi chê Thuận nữa không? Thằng Chủ đã thừa nhận vì ghen ghét em mà vu oan cho em đấy!

Rồi xúi tôi nói với mọi người vì đồ ky, ghen ghét Thuận mà Chủ dựng chuyện như thế... Thuận cũng hứa dạy tôi cách cầm tay con gái thoải mái mà không sợ mang bầu, sẽ giới thiệu tôi vào hội "Hạt Giống Đỏ" để sau này rộng đường thăng tiến, tôi cười lắc đầu thì Thuận bĩu môi:

- Ngu! Người ta tốt mới tạo cho cơ hội....

Thế là giận tôi đến 6, 7 tháng. Mỗi lần gặp, nhìn tôi Thuận lại bĩu môi rõ dài "Ngu lắm cơ!". Rồi ngẫu nhiên cái mông, chừng như cố ý cho biết Thuận còn giận tôi lắm!

**

*

Tốt nghiệp cấp 3, giữa lúc tôi, thằng Chủ, thằng Oanh còn chưa biết nên đi làm thuê xứ người hay ở lại quê bám mấy sào ruộng thì Thuận "vụt" biến mất khỏi làng. Oanh nói, nhờ có gia thế nên Thuận lên tỉnh đầu quân vào một chỗ nào đó oai lắm, sộp lắm. Còn Chủ thì khẳng khẳng định nhờ tài nịnh gái và cái mã trắng trẻo xinh trai nên Thuận lọt vào mắt xanh con gái nhà quan lớn, đường quan lộ tha hồ mà thăng tiến...

Đám cưới Thuận to nhất huyện. Xe hơi đậu san sát từ nhà Thuận ra đến tận chùa làng. Thuận diện complet, tóc xịt keo, đứng cạnh cô vợ mặt lạnh tanh, đài các, đúng kiểu người phố thị. Thấy chúng tôi, Thuận nheo nheo mắt về đặc ý lắm. Ghé sát tai tôi, mắt Thuận lại liếc xéo sang thằng Chủ, thằng Oanh, nói nhỏ:

- Anh Xuân thấy em oách không?

rồi hát hàm về phía cô dâu, giọng đắc chí:

- Các cậu thấy vợ tớ thế nào? Gái thành thị, con nhà gia thế đấy! Phải có cái tầm, cái "gu" như tớ thì mới "xoi" được ca khó thế này, chứ như các cậu thì...

Thuận cười khẩy một cái rồi nắm bàn tay đeo đầy nhẫn kim cương của vợ dơ lên như thể ban phát đặc ân được chiêm ngưỡng sự giàu sang cho đám bạn quê nghèo.

Chưa đầy hai năm sau, Thuận về làng với tư cách "cán bộ lớn trên tỉnh". Thuận bước xuống từ chiếc xe biển xanh, complet phẳng phiu, tay xách cặp da sáng loáng. Cả làng đổ ra xem. Thuận đi giữa đám đông, bắt tay các cụ già trịnh trọng lắm. Vừa nhắc thấy tôi và Chủ đứng lóng ngóng bên gốc đa chùa làng, Thuận lạch bạch chạy lại. Nắm chặt tay tôi, Thuận chớp chớp mắt, giọng vút lên:

- Eo ơi! Nhìn anh Xuân dạo này phong trần khổ hạnh thế. Ước gì em được tự tại như anh, chứ làm anh cán bộ như em khổ lắm, suốt ngày phải đi họp, suốt ngày phải ăn sơn hào hải vị, phát ngân lên được!

Thằng Chủ định lại gần chào Thuận câu xã giao thì Thuận quay sang nhíu mày nhìn Chủ, bĩu môi:

- Ô thằng Chủ! Tao nghe nói mày mới lấy vợ xã dưới xinh lắm. Thế đêm ngủ mày còn... tè dầm như hồi xưa không?

Cả đám cười ồ lên, thằng Chủ đỏ mặt, lí nhí:

- Cái thằng này... cán bộ gì mà ăn nói chả ra làm sao...

Thuận vẫn thế, vẫn cái kiểu dìm hàng bạn bè để đẩy sự sung sướng của mình một cách hả hê. Thuận lôi trong xe ra mấy hộp sâm, mấy chai rượu ngoại đã bong nhãn mác, đưa cho chúng tôi mỗi thằng một thứ rồi bảo:

- Cái này tớ được người ta biếu nhiều quá, không dùng hết. Các cậu cầm lấy đem về mà dùng, chứ để tớ lại phải sai mấy đứa giúp việc đem vứt đi thì phí của lắm, mắc tội lắm!

Chiều hôm đó, Thuận kéo cả hội vào nhà tôi. Ngồi trên giường, Thuận cởi phăng cái áo vest, nói lỏng cà vạt, dựa lưng vào cửa sổ, chân gác lên thành đầu giường như hồi học cấp 1 dụ tôi cỡi trần bằm bèo quét bếp, giọng thủ thỉ:

- Anh Xuân này, sắp tới em lên chức Phó Ban đấy. Để em sắp xếp anh làm thư ký cho em. Nói thật, người ta phải cầu cạnh, quà cáp biếu xén nhiều lắm thì em mới tạo cơ hội cho đấy....

Tôi cười, lắc đầu bảo mình chỉ hợp với nghề lao động tự do thôi. Thuận lại bĩu môi rõ dài:

- Ngu! Vẫn ngu như ngày nào! Người ta muốn thăng tiến không được, anh Xuân lại cứ thích bám đít con trâu.

Rồi ghé tai tôi Thuận chửi rất khế:

- Mẹ bố nhà anh, già rồi mà vẫn gà tồ! Ngu lắm! Chả trách anh mãi bị thiên hạ lợi dụng, mãi nghèo.

Vừa lúc ấy, cái Kim bông con đi ngang qua cổng. Mắt Thuận sáng hẳn, đứng phắt dậy, chạy ra đưa 2 tay vuốt má đứa trẻ rồi xuýt xuýt xoa xoa như mụn đang mọc trên má Thuận:

- Ôi cái mụn này, giống hệt cái mụn trên má mẹ Kim nó ngày xưa. Tiếc là hồi ấy Kim chả tin...

Thằng Chủ lăm bằm:

- Lại dê! Chả bỏ được tính dê như ngày nào.

Thuận quay phắt lại mắng:

- Mày thì biết gì về thứ tình cảm thuần khiết. Mày đúng là loại suy đồi tư tưởng!

Lúc về, Thuận lại nguẩy mông bước lên xe, miệng lại mồm mồm cười, mắt lại liếc xéo mọi người. Rồi trước khi đóng cửa xe Thuận hạ kính xuống, lộ cái mặt trắng trẻo ra bảo:

- Anh Xuân này, nhớ đấy, mỗi bận em về là phải có rượu quê ngon mời em đấy nhé.

Xe lăn bánh, bụi mù mịt xóm Chùa. Tôi nhìn theo cái xe biển xanh của Thuận, vừa buồn cười vừa thấy lòng nhẹ nhõm. Thuận có làm đến bộ trưởng thì cái tính khôn lỏi, dối dai và cái kiểu "anh anh em em" nửa đùa nửa thật để rồi dúi vào tay người khác cái chổi quét nhà, con dao bằm bèo, thái khoai chắc cũng chẳng bao giờ bỏ được. Mà thôi, cái làng Đá này nếu thiếu một thằng Thuận cứ thích bĩu môi, thích mắng người khác là "ngu lắm cơ" rồi nguây nguây cái mông quay mặt đi cười thảm thì chắc cũng chẳng còn chuyện hay ho gì để mà kể.

May mà Thuận làm quan to trên tỉnh ít về làng, chứ làm quan bé ở xã ở làng thì khối người làng Đá phải khổ vì tính khôn lỏi, giặn dai của Thuận.

Hà Nội, sáng 17 tháng 4-2026

Đặng Xuân Xuyên

